

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobkyně: **A. K.**, nar. ..., státní příslušnost Ukrajina, bytem P. 9, T. 701/4, v řízení zastoupené Mgr. V. K., obecným zmocněncem, bytem P. 4, T. 1848/19, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 10. 2015, č.j. MV-51034-3/SO-2015,

t a k t o:

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného, kterým zamítl její odvolání a potvrdil rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky ze dne 9. 3. 2015, č.j. OAM-41939-15/DP-2014 ve věci žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny na území.

Žalobkyně se domnívá, že rozhodnutím žalovaného byla porušena ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), § 3 správního řádu, § 50 odst. 2 a odst. 3 správního řádu a § 52 správního řádu.

Namítá, že se žalovaný nezabýval skutečností, že žalobkyně nemohla od 1. 11. 2013 do 3. 6. 2014 plnit účel pobytu zaměstnání, neboť plnila svou zákonnou povinnost vůči nezletilé dceři. O dceru pobývající na území Ukrajiny se do té doby starala její babička, ale pro mozkový kolaps byla hospitalizována a žalobkyně tak byla nucena odcestovat zpět na Ukrajinu. Tuto skutečnost žalobkyně také doložila žalovanému potvrzením z nemocnice na Ukrajině. Žalobkyně též podotýká, že doba, po kterou se nacházela mimo území České republiky, byla kratší než 6 měsíců.

Žalobkyně poukazuje na skutečnost, že byla do 31. 10. 2013 zaměstnaná u společnosti RAMONO CZ, s.r.o., která jí však kvůli náhlému odjezdu neprodloužila pracovní povolení. Dne 14. 4. 2014, tedy ihned po příjezdu do České republiky, podala žádost o pracovní povolení u společnosti Tři Bohatýři spol. s r.o., které bylo dne 4. 6. 2014 vyhověno.

V současné době dcera žalobkyně již pobývá na území České republiky na základě dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny a zároveň má podanou žádost o pobyt trvalý. Žalobkyně mezitím uzavřela sňatek a podala žádost o změnu pobytu. V této době již dcera žalobkyně pobývala na území České republiky na základě dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny právě s žalobkyní. Tento postup správního orgánu shledává žalobkyně nestandardním, neboť správní orgán rozhoduje o žádostech rodinných příslušníků nezávisle na situaci.

Žalobkyně namítá, že žalovaný nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve vztahu k její dlouhodobé nepřítomnosti na území a dostatečně nezohlednil skutečnosti a doklady doložené žalobkyní. Nevzal v potaz ani skutečnost, že žalobkyně žije na území České republiky zcela bez problémů týkajících se pobytových záležitostí již od roku 2007.

Pokud by byla žalobkyně nucena vycestovat z České republiky, došlo by zcela jistě k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, konkrétně k porušení práva na soukromý a rodinný život žalobkyně. Na podporu svých tvrzení žalobkyně uvádí judikaturu Evropského soudu pro lidská práva k pojmu „nezbytnosti“ zásahu do soukromého a rodinného života. Zejména poukazuje na skutečnosti, které je nutné vzít v úvahu. Jedná se o rodinnou situaci osoby, narození dítěte, závažnost obtíží, které by manžel žadatele zřejmě poznal v zemi původu svého muže nebo ženy.

Na závěr žalobkyně odkazuje na nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. US 150/99, dle kterého přepjatý formalismus zakládá dotčení na základním právem a svobodě.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě nejprve uvádí, že žalobkyně ve svém vyjádření ze dne 18. 12. 2014 uvedla, že jí známý přislíbil, že pohlídá včasné podání žádosti o prodloužení pracovního povolení, což však neučinil. K tomu s odkazem na napadené rozhodnutí konstatuje, že žalobkyně je odpovědná za výběr pověřené osoby, přičemž mimořádným důvodem pro nepodání žádosti v zákonné lhůtě, resp. nedoložení náležitostí žádosti nemůže být selhání pověřené osoby, kterou si navíc žalobkyně sama zvolila. Žalovaný dále s odkazem na napadené rozhodnutí uvádí, že pokud cizinec pobývá na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání a tento účel po uvedené dobu neplní, tato skutečnost zakládá „jinou závažnou překážku“ pro pobyt cizince

na území a může být důvodem pro nevydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem, jak vyplývá též z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č.j. 9 As 80/2011-69. Žalobkyně pobývala na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání s platností od 20. 3. 2013 do 30. 4. 2013 a ode dne 1. 11. 2013 do 3. 6. 2014 jí nebylo dle evidence Úřadu práce vydáno ani prodlouženo žádné rozhodnutí o povolení k zaměstnání, tudíž nesplnila kritérium pro plnění účelu po převážnou dobu povolení k pobytu. Dále žalovaný ke zdravotním důvodům babičky žalobkyně uvádí, že žalobkyně nikterak nepodložila svá tvrzení o tom, že se o babičku musela starat osobně. Navíc žalobkyně území Ukrajiny opustila v dubnu 2014, přičemž soustavná domácí péče byla dle daného potvrzení vyžadována až do 11. 12. 2014. Tato skutečnost dle žalovaného zpochybňuje tvrzení žalobkyně o nezbytnosti jejího pobytu na území Ukrajiny. Na závěr žalovaný namítá, že v případě postupu dle ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců nemá správní orgán povinnost posuzovat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života účastníka řízení.

Soud projednal věc bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení k výzvě soudu nevyjádřili výslovný nesouhlas s tímto postupem. Má se tedy za to, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasili (ust. § 51 odst. 1 soudního řádu správního).

Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud následující podstatné skutečnosti.

Žalobkyně dne 22. 10. 2014 podala u Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky žádost o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny na území podle ustanovení § 42a zákona o pobytu cizinců. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobkyně nedoložila všechny zákonem požadované náležitosti, konkrétně příslušný doklad potvrzující plnění účelu pobytu na území v době od 1. 11. 2013 do 3. 6. 2014, vyzval ji dne 26. 11. 2014 správní orgán, aby tyto skutečnosti doložila. K tomu jí stanovil lhůtu 20 dnů od doručení této výzvy. Současně žalobkyni poučil o následcích neodstranění vad. Téhož dne správní orgán usnesením řízení přerušil.

Dne 18. 12. 2014 bylo správnímu orgánu doručeno vyjádření zmocněnkyně žalobkyně, v němž je uvedeno, že žalobkyně byla do 31. 10. 2013 zaměstnankyní společnosti RAMONO CZ, s.r.o. V té době byla rozvedená a o její dceru se starala 80letá babička žalobkyně spolu s otcem žalobkyně. Matka žalobkyně žije v České republice. V této době babička žalobkyně prodělala infarkt a otec si zlomil nohu, tudíž se o nezletilou dceru neměl kdo starat. Žalobkyně musela odcestovat na Ukrajinu a dohodla se se svým známým, že se postará o včasné podání žádosti o prodloužení pracovního povolení. Ten to však neučinil, ačkoliv žalobkyni udržoval v domnění, že je vše v pořádku. Po návratu do České republiky žalobkyně zjistila, že žádost o prodloužení pracovního povolení nebyla podána a tak ihned podala žádost o nové pracovní povolení u společnosti TŘI BOHATÝŘI spol. s r.o. Této žádosti bylo vyhověno a dne 4. 6. 2014 bylo žalobkyni vydáno nové povolení s platností do 15. 5. 2015. Žalobkyně dále uvedla, že se v říjnu 2014 provdala za občana Ukrajiny, který má na území České republiky povolen trvalý pobyt. Zároveň v té době přivezla do České republiky i svou nezletilou dceru, přičemž obě mají v současnosti podanou žádost o trvalý pobyt na území České republiky. K vyjádření žalobkyně přiložila potvrzení ze dne 11. 12. 2014 o zdravotním stavu babičky a o nutnosti neustálé péče o její osobu.

Dne 9. 3. 2015 vydal správní orgán rozhodnutí, jímž zamítl žádost žalobkyně o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem soužití rodiny na území. Ve svém rozhodnutí

poukázal na skutečnost, že nové povolení/prodloužení k zaměstnání mělo navazovat na původní povolení k zaměstnání, případně s přihlédnutím k ustanovení § 46 odst. 8 zákona o pobytu cizinců, jakož i ke lhůtám pro vydání povolení k zaměstnání úřadem práce, maximálně s prodlevou 60 dnů ode dne skončení platnosti původního povolení k zaměstnání. Ačkoliv žalobkyně posléze požádala o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem, správní orgán posoudil jako jinou závažnou překážku v pobytu cizince na území skutečnost, že žalobkyně nepobývala na území České republiky po dobu 7 měsíců v souladu s požadovaným účelem pobytu – zaměstnáním. Správní orgán se na závěr nad rámec svých povinností zabýval posouzením přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně a dospěl k závěru, že zamítnutí žádosti sice bude mít dopady do soukromého a rodinného života žalobkyně, tyto dopady však budou s ohledem na okolnosti případu přiměřené.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, o kterém rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, jímž odvolání žalobkyně zamítl, když se plně ztotožnil se závěry učiněnými správním orgánem I. stupně.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 soudního řádu správního). Přitom dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí, kterým nebylo vyhověno její žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny z důvodu, že žalobkyně nenaplnila účel předchozího pobytu spočívající v nevykonávání zaměstnání.

Na úvod je nutné konstatovat, že pokud cizinec pobývá na území České republiky za účelem zaměstnání, je povinen tento účel plnit. Žalobkyně pobývala na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání s platností od 20. 3. 2013 do 30. 4. 2013. Dne 6. 4. 2013 podala žádost o prodloužení doby platnosti povolení, přičemž toto řízení bylo dne 8. 8. 2013 nepravomocně zastaveno, neboť žalobkyně nedoložila ve stanovené lhůtě doklad o zajištění ubytování či nájemní smlouvu. Proti tomu se žalobkyně odvolala. Posléze dne 22. 10. 2014 podala žalobkyně novou žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny na území při splnění podmínek v ustanovení § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. K žádosti doložila mj. oddací list, potvrzující sňatek dne 8. 10. 2014 s občanem Ukrajiny, který na území České republiky pobývá na základě povolení k trvalému pobytu s platností od 10. 5. 2013. Správní orgán si vyžádal u Úřadu práce České republiky – krajské pobočky pro hlavní město Prahu dne 11. 11. 2014 výpis všech povolení/prodloužení zaměstnání žalobkyně. Dne 19. 11. 2014 byla správnímu orgánu doručena odpověď úřadu práce o tom, že žalobkyni bylo vydáno

- rozhodnutí o povolení k zaměstnání u společnosti RAMONO CZ, s.r.o. na dobu od 25. 8. 2012 do 30. 4. 2013; toto povolení bylo prodlouženo na dobu od 1. 5. 2013 do 31. 10. 2013
- rozhodnutí o povolení k zaměstnání u společnosti TŘI BOHATÝŘI spol., s r.o. na dobu od 4. 6. 2014 do 15. 5. 2015.

Z výše uvedeného vyplývá jednoznačný závěr, ze kterého vycházely i správní orgány při rozhodování, a to že v době od 1. 11. 2013 do 3. 6. 2014 žalobkyni nebylo vydáno žádné rozhodnutí o povolení/prodloužení k zaměstnání. Právě v této skutečnosti spatřují správní

orgány důvod pro zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území, neboť dospěly k závěru, že žalobkyně neplnila účel předchozího pobytu, což bylo správními orgány hodnoceno jako jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

Podle ustanovení § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že: „Pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1, § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 pdst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum.“

Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců vízum nelze udělit mj. tehdy, je-li zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Výkladem pojmu „závažná překážka pobytu cizince na území“ se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 19. 1. 2012, čj. 9 As 80/2011-69, přisvědčil Nejvyšší správní soud k závěru, že nenaplnění účelu předchozího pobytu spočívající v nevykonávání podnikatelské činnosti lze považovat za závažnou překážku pro prodloužení pobytu cizince na území České republiky ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud výslovně konstatoval, že „plnění účelu, pro který byl cizinci pobyt povolen, musí být fakticky naplněno. Jinými slovy, aby mohlo být konstatováno plnění účelu, pro který byl stěžovateli pobyt povolen, tj. podnikatelská činnost, musela být v předmětném období alespoň převážně vykonávána, což není naplněno pouhým případným úsilím o její provozování.“ V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud odkázal též na své předchozí rozhodnutí ze dne 27. 12. 2011, čj. 7 As 82/2011-81, v němž dovodil, že účelem pobytu zákonodárce zcela jistě nemínil pouze formální zapsání se do příslušných rejstříků, „aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území České republiky vykonávána, neboť by tak došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona. Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány.“

Městský soud v Praze neshledává žádný důvod k tomu, aby se od těchto závěrů Nejvyššího správního soudu v nyní projednávané věci jakkoliv odchýlil, když má za to, že zde uvedené závěry lze aplikovat nejen v souvislosti s podnikatelskou činností cizince, ale i v souvislosti s výkonem zaměstnání cizince na území.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyni bylo vydáno povolení k zaměstnání s dobou platnosti do 31. 10. 2013, přičemž nové povolení k zaměstnání bylo platné až od 4. 6. 2014. Z toho je nutné učinit jednoznačný závěr, že žalobkyně po dobu 7 měsíců neplnila účel, pro který jí bylo předchozí povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky vydáno. Na svou obhajobu uvedla, že byla nucena odcestovat, aby se postarala o nezletilou dceru, o níž se do té doby starala babička žalobkyně, která toho však z vážných zdravotních důvodů nebyla nadále schopná. Zároveň po tuto dobu obstarávala dokumenty potřebné pro příjezd dcery na území České republiky.

K tomu soud uvádí, že žalobkyně si musela být vědoma skutečnosti, že na území České republiky pobývá na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání a že je povinna tento účel plnit, tedy zaměstnání, pro které jí byl pobyt povolen, fakticky řádně vykonávat. Dostala – li se žalobkyně v důsledku nemoci babičky do problematické situace, kterou musela řešit, bylo právě na žalobkyni, aby situaci vyřešila, aniž by porušila zákon. V zájmu České republiky je, aby na jejím území pobývali pouze ti cizinci, kteří plní účel pobytu, a to po převážnou dobu trvání pobytu. Žalobkyně mohla například střídavě pobývat na území obou zemí tak, aby byl účel dlouhodobého pobytu na území České republiky –

zaměstnání, nadále plněn. Soud si je vědom vyšší finanční nákladnosti takového řešení, avšak zcela jistě bylo v zájmu žalobkyně, aby nastalou situaci řešila v souladu s pobytovým oprávněním, které jí bylo na území České republiky uděleno. Dále je nutné podotknout, že žalobkyně v průběhu správního řízení sama uvedla, že pověřila nejmenovanou osobu, aby za ni podala žádost o prodloužení pracovního povolení. Z toho je patrné, že žalobkyně si byla sama dobře vědoma existence své zákonné povinnosti požádat ve lhůtě o prodloužení pracovního povolení. Skutečnost, že žalobkyně pověřila podáním žádosti o prodloužení pracovního povolení osobu, která tak neučinila, nemůže správní orgán nikterak zohlednit. Navíc žalobkyně měla i jiné možnosti, jak svou situaci řešit, např. mohla požádat správní orgán o přerušení řízení na základě jí uvedených důvodů či zplnomocnit svou matku, o které uvedla, že taktéž žije na území České republiky. Žalobkyně však žádnou z těchto možností nevyužila, a proto soud dospěl ke shodnému závěru jako žalovaný správní orgán, tedy že žalobkyně účel svého předchozího pobytu neplnila a právě neplnění účelu založilo jinou závažnou překážku pro pobyt žalobkyně na území, a proto žalobkyni nebylo nové povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny.

Žalobkyně také namítala, že žalovaný nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve vztahu k její dlouhodobé nepřítomnosti na území a dostatečně nezohlednil skutečnosti a doklady doložené žalobkyní. V tomto případě lze částečně přisvědčit žalobkyni, neboť z napadeného rozhodnutí je patrné, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí doklady týkajícími se zdravotního stavu babičky žalobkyně nezabýval. Soud však považuje za nutné konstatovat, že ačkoliv tak správní orgán neučinil, na rozhodnutí v dané věci to nemohlo mít žádný vliv. Z potvrzení o zdravotním stavu babičky žalobkyně, který žalobkyně doložila dne 23. 12. 2014, sice vyplývá, že byla ošetřována pouze ambulantně a její zdravotní stav vyžadoval neustálou domácí péči, žalobkyně však již nijak nepodložila své tvrzení o tom, že tuto péči musela poskytovat pouze ona. Předmětné potvrzení dokládá potřebu neustálé domácí péče k datu 11. 12. 2014, přičemž žalobkyně odcestovala do České republiky již v dubnu 2014. Z toho vyplývá, že neustálou domácí péči od odjezdu žalobkyně zpět do České republiky až do prosince 2014 vykonávala osoba odlišná od žalobkyně. Z uvedeného nebylo možné nezbytnost pobytu žalobkyně na Ukrajině dovodit. Proto soud tuto námitku neshledal důvodnou.

Žalobkyně dále poukázala na skutečnost, že v době, kdy požádala o změnu pobytu, pobývala již její dcera na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území právě s žalobkyní. Dovozuje z toho nestandardnost rozhodování správního orgánu, který podle ní o žádostech rozhoduje v rámci rodinných příslušníků nezávisle na situaci. Takto vznesená námitka je ale velmi obecná a není z ní patrné, v čem měly podle žalobkyně správní orgány pochybit. Proto soud pouze uvádí, že v době, kdy žalobkyně pro svou dceru žádala o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití, bylo povolení žalobkyně k dlouhodobému pobytu dosud v platnosti. Skutečnost, že žalobkyni posléze nebylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny, nikterak s udělením dlouhodobého pobytu její dceři nesouvisí.

Žalobkyně rovněž namítla, že neudělení povolení k dlouhodobému pobytu by bylo nepřiměřeným zásahem do jejího soukromého a rodinného života a s odkazem na nález ústavního soudu sp. zn. III. US 150/99 namítala dotčení na základním právem a svobodě v důsledku přepjatého formalismu. K tomu soud uvádí, že správní orgán v případě postupu podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) není povinen posuzovat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Přesto správní orgán I. stupně přiměřenost zásahu

nad rámec svých povinností posuzoval a dospěl k závěru, že neudělení povolení k dlouhodobému pobytu pro žalobkyni jistě bude zásahem do jejího soukromého a rodinného života, vzhledem ke všem okolnostem však nikoliv zásahem nepřiměřeným. Žalobkyně v podané žalobě také vytýká žalovanému, že se nezabýval neexistencí vazeb žalobkyně na území Ukrajiny. Zde je nutné poukázat na to, že touto otázkou se zabýval správní orgán prvního stupně, který dospěl naopak k závěru, že žalobkyně vazby na území Ukrajiny stále má, neboť tam bydlí její babička, její otec i otec dcery žalobkyně. Ani tato námitka proto není důvodná.

Městský soud považuje za nutné s ohledem na námitku žalobkyně týkající se porušení jejích základních práv a svobod odkázat na rozhodnutí Ústavního soudu ČR IV. ÚS 462/03 ze dne 21. 11. 2003 a II. ÚS 59/06 ze dne 4. 5. 2006, ze kterých je patrné, že právo pobývat na území cizího státu nepatří do kategorie základních lidských práv a svobod, ale je svrchovaným právem každého suverénního státu rozhodovat o povolení ke vstupu a pobytu cizích státních příslušníků na svém území. Žalobkyni navíc nic nebrání v možnosti požádat o vydání jiného pobytového oprávnění, které při splnění zákonných podmínek může získat a nadále legálně na území České republiky pobývat.

Na základě shora uvedeného dospěl závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. srpna 2017

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu